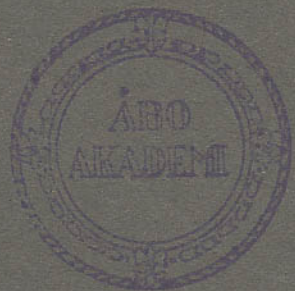

161

Raport

LJUNGBLOMMOR.

II.

Wilhelm Tellberg
1876.55-

IV b

s. 175

LJUNGBLOMMOR

af

L. Copelius.

Andra Samlingen.

Fogaktroskusfulla

af

Författaren

Wilhelm Tellberg
1855

N-ny

Helsingfors,

Finska Litteratur-Sällskapets Tryckeri, 1850.

Förf:s förlag.

NYGÅRDEN

Innehåll.

Dröm och verklighet	Sid. 1.
I. Vetandets törst	5.
Det oförgångliga	5.
Själens frid	8.
Sjernerhvalfet	9.
Vänaden på egen graf	11.
En sommarnatt i skogen	17.
Höst-taftor	20.
Höjden och djupet	24.
Vid tjugu år	28.
Vid pianot	31.
Hon går förbi	32.
Waldemars hemlighet	36.
Då vill jag ej mera sörja	41.
Anderöster på hafvets strand	44.
En verd i spillror	47.
Den sextonårigas tankar	49.
Sällheten	52.
De tjufyra åren	55.
Den resande studenten	57.
Åskvädret	60.
Maskraden	64.
Orions bälte	68.
Asparnas kärlek	70.
Skridskoåkaren	74.
Ödemarkens jul	78.

Imprimatur: N. A. Gylden.

	Respolska	Sid. 82.
	Metaren	85.
	Augustiqvällen	89.
	På balen och på bergen	95.
	Den fordnå stickan	96.
	Selmas tankar i våren	98.
	Försakelsen	102.
	Två englar	105.
II.	Åbo domkyrka	107.
	Napoleons graf	111.
	Landet törstar	115.
	Morgonstormen i våren	117.
	Blåa randen på hafvet	122.
	Lofsång i hungeråret 1847	125.
	Våren 1848	151.
	Finlands namn	156.
	Första Maj	159.
	1 Januari 1850	144.
III.	Stoftets försviflan	158.
	Skuggan	151.
	Villande vägar	155.
	Led mig	157.
	I lif och död	158.
	Demonen	160.
	Sörj icke för morgondagen	164.
	Lotta Lennings vaggvisa	167.
	Nattvårdsbarnen	169.
	Guds öga vakar	172.
	Folkmelodier	174.

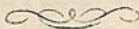
Dröm och Verklighet.

*"De flydda ungdomsminnen, de äro drömmar,
 som slockna bort likt stjernor i morgonljuset,
 De ila bort som bubblor på tidens strömmar,
 Men guldets, det är tyngst och blir kvar i gruset.
 Ise lifret ilar framåt med lösa tömmar,
 Allt flera englaröster dö bort i bruset,
 Allt svalare blir hjertat och mera fruset,
 Och allt, hvarför en menska i tiden ömmar,
 Det dör i tiden bort, och det är blott drömmar".*

När dessa ord mig vännen, den kloke, sade,
 Då kände jag hur frosten lik vinterdrifva
 Omkring mitt varma hjerta sin kyla lade.
 "Och är ditt guld så tungt, så må kvar det blifva
 På bottens grus och sökas med stör och spade.
 Och är mitt hjerta fruset, hvem skall det lifva,
 Om icke tro och kärlek sin ro det gifva,
 Om icke englaröster och drömmar glade
 Sin milda skönhet ge? Var det så du sade?"

"Ty lifrets dröm och vaka, hvem kan dem följa?
 En fin omärkt linie är mellan båda;
 Svårt är att skilja himmel från fjerran bölja,
 Och verklighetens gränser kan ingen skåda.
 Hvad lifvet än må blotta, hvad det må dölja,
 I drömmars skum, som brister i ständig våda,
 Jag skådat evigheten sin glans förråda,
 Då allt det guld, som floden och hafvet skölja,
 Med all sin tyngd förgängelsens nyck setts följa.

1840.

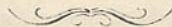
I.

Vetandets törst.

Verlden är vid, och mitt mål det är långt, och det
 glänser i fjerran
 Klart som en tindrande stjerna i skyn uti lefnadens
 skymning.
 Dock jag vill fram. Han törstar i mig, den eviga an-
 den,
 Har ingen ro, ingen ro. Den tysta, brinnande läng-
 tan
 Bryter sig våg, går fram med kraft och känner ej
 hinder,
 Tills i den strålande källans flod sin svalka han fin-
 ner.

Stigen är brant, om vilse vi gå, hvem leder vår
kosa?
Eviga ljus, vårt hopp, vårt mål, du ständigt oss
lede
Hän genom nattliga dimmor ditbort, der lefnadens
vågor
Brytas emot det oändligas strand! Der hamnar vår
längtan,
Der, obunden och fri, når anden sin svalka, och
renad
Vetandets törst, oändelig sjelf, det oändliga hin-
ner.

28 Maj 1833.

Det oförgängliga.

Och vinterqvällen är så lång,
Den bleka sol gått ned;
Och månen går sin stilla gång,
Och mina tankar med.

För tusen år tillbaka satt
En yngling, varm som jag,
Och såg en dag gå ned i natt,
En natt gå upp i dag;

Och såg den klara månens rund,
Och tänkte så vid sig:
Mitt lif är blott en aftonstund,
Du öfverlever mig.

Och kanske efter tusen år,
 Då står en yngling än
 Och ser hur stilla månen går
 Och säger så till den:

Der går du än liksom en kung
 I himlens höga loft,
 Än lika skön och lika ung,
~~Men~~ jag är blott ett stoft.

Och natt och död och sorg och qual,
 Som bygga bo här ner'
 I jordens skumma tåredal,
 Till dig de nå ej mer.

De dunsta bort, de spridas ut
 I rymdens klara blå;
 När sekler slockna och ta slut,
 Du slocknar ej ändå.

Då syntes mig ett stilla flor
 Liksom af natt och höst

Kring månens ljusa panna for,
 Och till mig kom dess röst:

Odödlige! ett stoft är jag:
 Lägg bort den sorgsna min!
 Om tusen år du ser en dag
 Min slocknade ruin!

1834.

Själens frid.

Oskuld, rena seraph, hade jag dig!
 Själens gyllene frid, hade jag dig!
 Hade jag dig, blott dig!
 Himmelens stjernor då lyste min stig;
 Saliga englars blick vinkade mig;
 Hade jag dig, blott dig!

Hafvets villande våg brusar igen,
 Lifvets mäktiga storm stiger igen; —
 Den ser jag ej — ej den!
 Heliga själens lugn, dig ser jag än!
 Himmel på jordens stoft, dig ser jag än!
 Dig ser jag än — dig än!

1835.

Stjernhvalfvet.

De glimma, de glimma,
 De nattliga ljus,
 I skuggornas timma
 På jordenes grus.
 Jag stilla beundrar
 Den eviga eld
 Här ner i min dæld
 I töcken och dimma.

När norrskenen spraka,
 Det är som jag stod'
 Årtusen tillbaka
 På tidernas flod
 Och såge mot himlen

Och visste ej än
 Hvad rör sig i den,
 Hvad makter der vaka.

Till stjernornas hårar
 Min tanke jag vändt, —
 En fröjd som förfärar,
 Den förr jag ej känt, —
 Till tidernas början,
 Till verdarnas port:
 Hvad makt har den gjort,
 Den himmelen ärar?

I eviga, klara,
 Som vandren der opp',
 Skall himlen bevara
 Ett mål för mitt hopp?
 Skall nånsin bland eder,
 Odödliga, jag,
 Odödlig en dag,
 I salighet vara?

1836.

Vålnaden på egen graf.

(Capriccio i H moll.)

Det suckar, suckar
 I svarta natten
 En sakta klagan,
 En bön om frälsning,
 Ett rop om räddning . . .
 Det hör den vissna
 Skendöda jorden,
 Det hör den toma
 Stjernlösa himlen,
 Men ingen svarar.
 Döfstumma eko't
 I klyftan sofver,

Och nattens andar
 I innanmätet
 Af jorden snarka.
 Ett grufligt mörker
 Min själ betäcker;
 Min sol har nedgått,
 Mitt hopp har slocknat.
 Min egen vålnad
 Mårglös och krumpen
 I natten sitter
 På egen graf

Hvad här jag lidit och hvad här jag känt,
 Den eld mig tjugat och den eld mig bränt,
 De korta dagars minnen alla, alla,
 De sjunkit djupt i glömskans flod den kalla.

Det är en stilla boning
 Inunder mull.
 Deröfver sänder solen
 Sin blick af gull;
 Deröfver susar björken

Med krona sval,
 Och fågeln sjunger sakta
 I högblå sal.

Tyst! Hvem är du, som rörde vid min kind
 Och störde mina ljusa sommardrömmar?
 "Jag är en kropplös, öfvergifven vind,
 Som natt och dag igenom världen strömmar
 Och söker under ständigt ökad lopp
 Min fordna starka gudasköna kropp".

Och hvem är du, som djerfves med ditt ljus
 Den helga skymning störa lik en fåne?
 "Jag enka är i nattens sorgeloh,
 Jag är den evigt sorgsna midnattsmåne,
 Som söker utan ro kring världens rymd
 Mitt lif, min sol, af dödens skuggor skymd".

Och är du död, så sjunk i natt och slockna!
 Kring dig må hundra mörka skyar tjockna.
 Ett minne bär du än från flydda dagar,
 Ditt stulna ljus — och det mig ej behagar.

Släck ut ditt sken, det än från lifvet fångna,
Till intet varda må allt det förgångna!

Dig fridlösa, kropplösa,
Suckande vind,
Som med isköld drar öfver fjällen,
En vålnad lik mig, —
Dig manar jag. Kom!

Ve!
Död är jag,
Mörk är jag,
Makt har jag!
Ljuset, ljuset
Hatar jag,
Fruktar jag,
Krossar jag . . .
Ve!

Dig, solens spöke,
Min hämd uppsöke.
På vindens vingar
Till dig jag svingar,

Den gyllne flamman
Jag kramar samman,
Med blixst som ljungar
Jag högt dig slungar,
Att hjälplös stupa
I rymder djupa . . .

Och der du fordom suttit i kunglig glans
Med diadem af stjernor och strålaras krans,
Der vill jag sammanrulla ett klot så tungt,
Som ebenholz så dunkelt, en dyster punkt
På blåa himlahalfvet, att hvar till den
Ett öga ser, det genast ser bort igen . . . ,

Men sjelf, sen jag dig
Ifrån thronen har fällt,
Då kastar jag mig
Genom rymderna snällt.
Som en storm, som en knall,
Som en blixst i sitt fall
Störtar ljungande ner,
Se så skall jag der gå

Ifrån spher till spher
 Öfver himmelens blå,
 Tills mig solen försmältt
 Och mig vinden förtärt
 Och jag sjunker så sällt
 I den graf jag begärt

Då, jag känner det väl,
 Skall jag slockna och dö,
 Då skall vinden min själ
 Genom rymderna strö,
 Då skall solen så mild
 Af atomerna fler
 Smälta samman en bild,
 Sända bilden hit ner,
 Som en skugga i sol,
 Som ett månsken vid pol . . .
 Det är jag

1836.

En sommarnatt i skogen.

I skogen är det stilla,
 Och ingen vaka slår,
 Och ingen uggla störer
 Den tystnad som der rå.

Till sömns är ulfven vaggad
 Och björnen gått till ro,
 Den starka örnen sofver
 På klippan i sitt bo.

Der susar ingen källa,
 Ej bäckens bölja ler,
 Och ingen vind der drager
 Sin friska ande mer.

Och solens gyllne öga
 Och månens panna skär
 Och aftonstjernans stråle
 Ej blicka mera der.

Och sjelf är jag som skogen
 Så dyster och så skum,
 Så tyst och öfvergifven,
 Så enslig och så stum.

De vilddjur i mitt sinne,
 De rytande begär,
 De lidelser så starka,
 De slumra alla der.

Men ock det goda sofver
 I nattens djupa hamn;
 Min tro, mitt hopp, min kärlek
 Förgåtts i dvalans famn.

Jag kan ej mera lida
 Den däfva, döda frid:

Jag vill ha lif och svalka,
 Jag vill ha storm och strid.

Upp själens dolda makter,
 Till lif jag kallar er!
 Om onda eller goda,
 Det frågar jag ej mer.

1837.

Höst-taflor.

1. Somnat har dagen nyss,
 Solen har sjunkit ren,
 Döende strålens kyss
 Färgar med rosigt sken
 Randen af aftonskyn.
 Susande vindens fläkt
 Slumrar med vingen bräckt;
 Stilla vid skogens bryn
 Går öfver furans topp
 Gyllene månen opp.
- Frid är i djupet ock,
 Neder med domnad makt

- Böljornas lätta flock
 Lockiga hufvun lagt.
 Lekande löjans dans
 Ringlar ej ytan mer,
 Bländad af månens glans
 Sam hon till djupet ner.
 Enslig på ljusgrön strand
 Nickande björken ser
 Tankfull i vågen ner.
 Djupt uppå bottnens strand
 Darrar dess skugga skum.
 Men genom löfven ler
 Himmelska stjernans brand;
 Helig och ljuf och stum
 Ser hon från höjden ner,
 Fridens och månens land,
 Spiller i vågens natt
 Glänsande strålars skatt
 Så silfverhvit . . .
2. Qvällsmål var slutadt nyss,
 Lekande barnet ren